

ת"ד 2908/09/19 - מדינת ישראל נגד נעמי חבושה

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

ת"ד 2908-09-19 מדינת ישראל נ' חבושה

בפני כבוד השופט, סגן הנשיא עופר נהרי

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

הנאשמת

נעמי חבושה

ע"י ב"כ עו"ד בנימין ניומן

הכרעת - דין

כלפי הנאשמת הוגש כתב אישום אשר בו יוחסו לה עבירות של נהיגה בקלות ראש לפי ס' 62 (2) לפקודת התעבורה ביחד עם סעיף 38 (3) לפקודת התעבורה; סטייה מנתיב נסיעה (בנסיבות מחמירות) לפי תקנה 40 לתקנות התעבורה; אי שמירת רווח לפי תקנה 49 לתקנות התעבורה; והתנהגות הגורמת נזק לפי תקנה 21 (ב) (2) לתקנות התעבורה.

בפרק העובדות אשר בכתב האישום נטען שבעת שהנאשמת נהגה ברכב פרטי תוצר קיה ביום 7.8.19 בשעה 16:00 או בסמוך לכך ברחוב שבטי ישראל בתל אביב והחלה בפניה שמאלה לכיוון מזרח נהגה היא עפ"י הטענה בקלות ראש בכך שלא נתנה תשומת לב מספקת לדרך ולעומס התנועה שנוצר במקום, לא שמרה רווח מספיק אשר יאפשר לה לעצור את רכבה כדי למנוע תאונה, התקרבה יתר על המידה אל רכב פרטי תוצר יונדאי אשר נעצר לפניה בשל עומס תנועה והתנגשה בו מאחור. לאחר מכן סטתה הנאשמת עם מכוניתה שמאלה לנתיב הנגדי תוך שהיא חוצה שטח הפרדה המסומן על פני הכביש והתנגשה חזיתית ברכב פרטי מאזדה אשר היה בנתיב הנגדי במצב עצירה ברמזור וכתוצאה מכך נהדף רכב המאזדה הנ"ל לאחור ופגע בחזית אוטובוס ציבורי של חברת "דן" שעמד מאחורי רכב המאזדה.

בהמשך לכך נטען בכתב האישום שכתוצאה מהתאונה נחבל בגופו נהג רכב המאזדה ונזקק לטיפול רפואי וכן שכלי הרכב המעורבים ניזוקו.

ההגנה הגדירה ומיקדה את המחלוקת בתיק זה כמחלוקת משפטית וזאת בכך שעפ"י שיטתה של ההגנה עובדות כתב האישום אינן מגבשות לדבריה עבירה של נהיגה בקלות ראש כמיוחס לנאשמת בכתב האישום אלא מגבשות לפי תפיסתה אך נהיגה בחוסר זהירות.

ההגנה חלקה אם כך רק על הנטען בסעיף 5 לעובדות כתב האישום וזאת במובן זה שלטענת ההגנה הנאשמת לא נהגה בקלות ראש.

לא היתה מחלוקת בפי ההגנה על הנטען בסעיפים 1 עד 4 לעובדות כתב האישום וכן בסופו של דבר הודתה ההגנה גם לא במצוי בסעיף 6 לעובדות כתב האישום (סעיף התוצאה).

ההגנה הודיעה כי היא מוותרת על חקירתם של כל עדי התביעה והסכימה להגשת כל מעשי ידיהם ללא צורך בחקירתם.

מטעם התביעה הוגשו לפיכך בדיון ההוכחות המסמכים הבאים ובהסכמה:

טופס הודעה על זכויות חשוד טרם חקירה (ת/1); הודעת הנהגת (הנאשמת) תחת אזהרה (ת/2); מזכרים (ת/3 , ת/4); תע"צ (ת/5); לוח תצלומים (ת/6); תרשים (ת/7); הודעת נהג רכב היונדאי המעורב (ת/8); הודעת נהג האוטובוס המעורב (ת/9); הודעת נהג המאזדה המעורב (ת/10); מסמך שחרור רפואי מביה"ח ביחס לנהג רכב המאזדה (ת/11) דו"ח פעולה ותמונות (ת/12); דיסק ובו תמונות וסרטון ממצלמת גוף (ת/13).

מטעם ההגנה העידה בדיון ההוכחות הנאשמת.

מטעם ההגנה הוגש (בהסכמה) דו"ח רפואי של מד"א ביחס לנאשמת (לא טופלה ולא פונתה בהינתן סירובה). (נ/1).

באי כוח הצדדים סיכמו בעל פה.

לאחר שבחנתי את תוכן ראיות הצדדים ; לאחר שהתרשמתי מעדות הנאשמת ; ולאחר שגם נתתי את דעתי לתוכן סיכומי הצדדים ולתמונות המצב המשפטית אל מול נסיבות האירוע ; מסקנתי היא שבדין הועמדה הנאשמת לדין בעבירות הנקובות בכתב האישום .

מוצא אני לנכון לקבוע שעובדות כתב האישום - לרבות נהיגה בקלות ראש - הוכחו בתיק זה כדבעי.

אסביר ואנמק :

אירוע תאונתי זה לא כלל אך ורק אי שימת לב מספקת לדרך (והכוונה בתחילתו של האירוע עת התנגשה הנאשמת עם רכבה מאחור ברכב היונדאי אשר נעצר עקב עומס תנועה) אלא הוסיפה הנאשמת בהנעת רכבה , סטתה עם רכבה שמאלה כשהיא חולפת על פני שטח הפרדה האסור למעבר , נכנסת למסלול הנסיעה הנגדי (נעה שם למעשה בניגוד לכיוון התנועה) ופוגעת שם חזיתית בעוצמה ברכב שעומד ממתין ברמזור בנתיב הנגדי.

לעניין עוצמת הפגיעה ברכב המאזדה בנתיב הנגדי ראה את גירסתו של נהג המאזדה בת/10 שם הוא מתאר נסיעת הנאשמת לעברו "בפול גז" (גירסה שלא נסתרה - שהרי ההגנה ויתרה על חקירתו) וכן ראה התצלומים (ת/12).

יש אם כך באירוע זה לא רק אי שימת לב ואי שמירת מרחק בתחילתו, אלא גם, בהמשך לכך, חריגה חמורה בהתנהלות ביחס למצופה מנהג מן הישוב בהמשכו של האירוע וזאת בדמות המשך (ואף ניכר שיש לומר חידוש) של הנסיעה וזאת במקום עצירה אשר היתה מתבקשת מטבעה לא רק בגלל הפגיעה מאחור ברכב היונדאי, ולמעשה נסיעה נוספת, חצייה של שטח הפרדה וכניסה למסלול הנסיעה הנגדי ופגיעה שם ברכב נוסף ובעוצמה שהיה בה להדוף את אותו רכב אל עבר אוטובוס עומד.

וזאת גם יש לשים לב: הנאשמת נשאלה שוב ושוב האם יתכן שלחצה על דוושת הגז במקום על דוושת הבלם והיא לא שללה זאת.

אצטט תחילה מתוך דבריה של הנאשמת ואח"כ גם אסביר מדוע אין לקבוע עפ"י הראיות כי הנאשמת עשתה כן כביכול ללא הכרה או באילוף כביכול או בשל תקלה במכוניתה כביכול.

מה שמשאיר אותנו בסופו של דבר עם מסקנה מתבקשת של אירוע חריג של התנהלות הנהגת - המשך נסיעה והתנגשות נוספת ונפרדת בנתיב הנגדי.

ובכן הנה הדברים מתוך חקירתה של הנאשמת:

"ש. מקודם אמרת שבסיבובים את רגילה לשים רגל על הבלם, יכול להיות בזמן התאונה התבלבלת ושמת רגל על דוושת הדלק?

ת. אולי, הלוואי והייתי זוכרת את הרגעים האלה.

ש. מתי לראשונה הבחנת ברכב שנסע לפניך ופגעת בו?

ת. איך שפניתי שמאלה ראיתי רכבים בפקק טור ארוך, ואז זהו שאני לא יודעת מה עשיתי אני זוכרת את הפגיעה ברכב שנסע לפני פגיעה קלה ואז אחרי זה פגיעה חזקה ברכב שבא ממול אבל אני לא זוכרת את השניות האלה בין שתי הפגיעות.

ש. מה הסיבה שאת לא זוכרת?

ת. אני לא יודעת, לא הייתי עייפה יום רגיל כמו בכל הימים."

(מתוך הודעה של הנאשמת במשטרה מיום 20/8/19). (ההדגשות אינן במקור).

בעדותה בבית המשפט חזרה הנאשמת וציינה כי הפגיעה ברכב (היונדאי) מאחור לא היתה חזקה. ולמעשה הנאשמת משתמשת אף במונח "נגיעה".

הנה הציטוט:

"הייתי עם הרגל על הברקס ופתאום הרגשתי שנכנסתי במישהו מאחור, לא נגיעה חזקה". (עמ' 6 סיפא לפרוטוקול).
(ההדגשה אינה במקור).

ובהמשך (בחקירה נגדית) :

"ש. יש אפשרות שלחצת על דושת הגז ולא על הבלם (?)

ת. לא יודעת."

(עמ' 8 סיפא לפרוטוקול).

ובהמשך :

" ש. את לא זוכרת כלל מה קרה לאחר שהתנגשת ברכב מאחור, או שלחצת על דושת הגז ?

ת. לא זוכרת. לא פוסלת שום דבר. לא זוכרת."

(ציטוט מדברי הנאשמת בעמ' 10 רישא לפרוטוקול) .

הנה כי כן עיננו הרואות מספר נקודות מתוך דבריה של הנאשמת עצמה :

ראשית - הפגיעה לדבריה של הנאשמת מרכב מאחור היתה "פגיעה קלה" לדבריה : " לא נגיעה חזקה".

רוצה לומר (ובפרט שאין בפני כל עדות שבמומחיות מטעם ההגנה בתיק זה) שאין הצבעה שפגיעה קלה שכזו - ברכב מאחור - צריכה להביא לתאוצה חזקה כדי " פול גז" (כתיאורו של נהג המאזדה) וזאת בכלל , ובפרט לנתיב הנגדי , והתנגשות עוצמתית שם חזיתית ברכב עומד.

בכל הכבוד אף מתעורר ספק באם פגיעה קלה או נגיעה שכזו היתה יכולה להביא לאבדן הכרה אצל אשה בריאה זו עפ"י עדותה שלה .

ויתרה מכך בהקשר זה : מעדותה של הנאשמת עולה כי היא דווקא גם זוכרת את הפגיעה השניה ומתארת אותה, ראתה אותה : " ואז אחרי זה פגיעה חזקה ברכב שבא ממול". (ראה כזכור הציטוט מדבריה לעיל).

זאת ועוד - הדעת נותנת - ועל כך עמדה גם התובעת (וללא מענה מספק מצד ההגנה)- כי פגיעה ברכב מאחור אמורה אף היתה דווקא להאט/לעכב/לעצור את תנע הרכב הפוגע (כלומר את רכב הנאשמת) ולא להאיצו קדימה "בפול גז".

שנית - הנאשמת עצמה חוזרת ומשיבה כי היא איננה שוללת כאמור שהיא לחצה ביוזמה על דושת התאוצה.

דבר זה מקבל חיזוק גם בהודעת נהג המאזדה בדבר "פול גז" (ויוזכר כאמור שההגנה ויתרה על חקירתו).

שלישית - הנאשמת איננה מתארת בהודעתה, וגם לא בעדותה בביהמ"ש, כי היא חשה אבדן הכרה. היא טוענת לאי זיכרון.

עם זאת היא יודעת לתאר את הפגיעה שלה ברכב היונדאי ואף יודעת לתאר את הפגיעה שלה ברכב המאזדה. כלומר יודעת היא לתאר את שתי הפגיעות.

המצוי בנ/1 מתאר לא את שנמצא בחוות דעת רפואית אלא את אשר מציינת הנאשמת תוך שהיא מסייגת ונוקטת במונח "ככל הנראה".

מנ/1 וכן מהעדויות עולה - ואת זאת אישרה הנאשמת - כי היא גם סירבה להיתפנות או אף להיבדק.

צר לי, אך במקרה זה המסקנה המתבקשת היא שהנאשמת בחרה ללחוץ על דוושת ההאצה וכי עשתה כן בהכרה.

היא ידעה לזכור כאמור את פגיעתה ברכב היונדאי וגם את פגיעתה ברכב המאזדה בנתיב הנגדי.

בנ/1 אין כל אינדיקציה שהנאשמת נחבלה - לא בראשה ולא בשום חלק אחר של גופה.

נהפוך הוא - אף נרשם שהיא חשה בטוב, ללא סימני חבלה, ללא בחילה, ללא הקאה.

היא עצמה ציינה כי סירבה להיתפנות ולהיבדק.

ויוזכר - הנאשמת עצמה חזרה והעידה כי הפגיעה מאחור ברכב היונדאי היתה קלה, נגיעה קלה.

וזאת יש לשים לב: אם אפילו אחרי הפגיעה העוצמתית החזיתית ברכב המאזדה (בנתיב הנגדי) נמצא כי הנאשמת חשה בטוב וללא סימני חבלה, אזי קל וחומר שלאחר הפגיעה "הקלה" "הנגיעה" ברכב היונדאי הוא הדין.

לכן, שוב, מתקיים קושי לדבר על "אולי" אבדן הכרה כסיבה לנסיעה לנתיב הנגדי.

הנה כי כן ניתן אם כך לסכם ולומר שבאור יום, בתנאי ראות טובים, הנאשמת כנהגת תחילה איננה שמה כלל לב לנעשה מול עיניה (האטת כלי רכב שלפניה) ופוגעת מאחור ברכב היונדאי שהיה לפניה.

בהמשך לכך, במקום פשוט לעמוד לאחר הפגיעה הקלה הזו לדבריה (בחלק האחורי של הרכב שלפניה) מחדשת היא את נסיעתה והפעם תוך מעבר לנתיב הנגדי ומתנגשת שם בעוצמה ברכב מאזדה והודפת אותו לאוטובוס.

ההגנה טענה בסיכומיה (בשפה רפה עפ"י התרשמותי) כי אולי היה כשל ברכב הנאשמת.

אלא שמנגד, הנאשמת עצמה מתארת כי רכבה היה תקין.

אף לא באה כל תחילת ראיה מצד ההגנה לעניין שכזה של כשל ברכב כתימוכין בטענת הגנה שכזו של כשל ברכב (והרי אין די אך ורק בלעלות השערה מבלי לתמוך בה בכל דרך).

כעת עם זאת, ולאחר כל אלה, גם נדרשת בדיקה נוספת בתיק זה והיא האם העובדות הללו גם מכתבות אמירה משפטית על כי נהיגתה של הנאשמת באירוע דן הגיעה כדי נהיגה בקלות ראש.

על כך אני סבור שיש להשיב בחיוב.

משהתווספה לאי שימת הלב לדרך והפגיעה מאחור ברכב אחד גם התנהלות נוספת של נהיגה אל הנתיב הנגדי ללא סיבה ראויה (במקום להישאר במקום לאחר הפגיעה חזית אחור ברכב היונדאי) ואז פגיעה עוצמתית וחזיתית שם בנתיב הנגדי ברכב אחר ואף עד כדי הדיפתו, מתקבלת תמונה של רף רשלנות שאיננו נמוך אלא גבוה וחורג באופן בולט מהמצופה מהתנהלות נהג מן היישוב.

אין לדבר כאן על נהגת שעשתה ונקטה בכל האמצעים למניעת ההתרחשות התאונתית הזו.

בחציית שטח ההפרדה וכניסה ונהיגה מהירה בתוך נתיב נגדי יש על פניו כדי חומרה מיוחדת.

כאשר יש התנהלות שכזו מצד נהג עובר הנטל אליו להצביע על סיבה ראויה.

פאניקה או אבדן עשתונות בעקבות פגיעה קלה של חזית אחור איננה נמנית עם הסיבות הראויות לטעמי.

יש לומר שבנס לא נגרם אסון בנתיב הנגדי עת נעה שם הנאשמת ב"פול גז" כדברי אחד העדים לאירוע (כגון למשל, ולצורך הדוגמא בלבד, חלילה התנגשות חזיתית של רכב הנאשמת ברכב אופניים נניח או חלילה בהולך רגל חוצה נניח שעשוי היה להימצא שם במקום רכב המאזדה שכזכור מעוצמת הפגיעה החזיתית בו אף נהדף אל עבר אוטובוס שעמד מאחוריו).

לאחר כל אלה אני מוצא כאמור לקבוע שהוכחו כל עובדות כתב האישום - ובכלל זה נהיגה בקלות ראש - וכי עובדות אלה מצדיקות במקרה זה את דבר העבירות הנמנות בכתב האישום.

הנאשמת מורשעת לפיכך בזאת בעבירות המיוחסות לה בכתב האישום.

ניתנה היום, 14 ספטמבר 2020, במעמד הצדדים